

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-9 У 17150/13
05.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Руже Урошевић, председника већа, Десе Симић и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., изјављеној против туженог Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, Јабланичког управног округа, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења број, 361-356-00028/2013-06 од 02.08.2013. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против закључка о дозволи извршења Градске управе града Врања-Секретаријата за инспекцијске послове и заштиту животне средине-Одсека грађевинске инспекције, број 356-94/13-11 од 04.06.2013. године, као неоснована. Првостепеним закључком утврђује се да је решење Секретаријата за инспекцијске послове и заштиту животне средине Градске управе Врање, број 356-94/13-11 од 17.05.2013. године, достављено дана 28.05.2013. године, постало извршно, те се дозвољава извршење принудним путем о трошку инвеститора, а о термину извршења, као пропратни акт, биће дато обавештење и достављено инвеститору накнадно. Истим закључком је одређено да се решење спроводи рушењем преко овлашћене радне организације ЈП „Водовод“ из Врања, при чему ће се користити сва расположива средства. О коначном износу трошкова принудног извршења, инвеститор ће бити обавештен посебним закључком, а жалба на овај закључак не задржава започето извршење.

Тужбом поднетом Управном суду дана 30.10.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, указујући да је власник породичне стамбене зграде у ..., у улици ... број ..., која се налази на катастарској парцели број ... и на делу парцеле број ... КО ..., чији је он такође власник. Појашњава да је приземни део објекта саграђен на основу издатог одобрења, а да је на њега саградио спратни део и кровну конструкцију без потребног одобрења, те да је 10.04.2002. године поднео захтев за легализацију по коме је поступак у току. Поред тога, како има интерес за доградњу стамбеног објекта, то је подигао оградни зид са западне стране према суседу у дужини од 6м, висине 1,60м, а ради заштите породичног објекта од трећих лица, стоке, живине и продора фекалне воде, при чему је радове извео без потребног одобрења, уз намеру да га накнадно прибави,

подношењем захтева за легализацију. Међутим, по пријави НН лица, након изласка на лице места, грађевинска инспекција је донела решење којим му је наложила да поруши изведене радове. Наводи да је незадовољан оваквом одлуком посебно са разлога што је поднео захтев за легализацију. Додаје да је оградни зид постављен на прописној даљини од граничне међе суседа и њихових објеката, као и да не ствара сметње другима, са ког разлога сматра да је грађевинска инспекција требала да одложи извршење побијаног решења и закључка све до одлучивања о његовом захтеву за легализацију бесправно саграђеног оградног зида. Будући да је у поступку прибављања главног пројеката и одобрења за изградњу, сматра да орган није могао да примени члан 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, већ одредбу члана 176. став 1. тачка 2. и да му као инвеститору остави примерени рок од 30 дана ради прибављања потребних документа. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, стави ван снаге решење од 02.08.2013. године и закључак од 04.06.2013. године, те наложи првостепеном органу да застане са поступком извршења.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу побијаног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, из списка предмета ове правне ствари и образложења оспореног решења, произлази да је решењем града Врања, Градске управе, Секретаријата за инспекцијске послове и заштиту животне средине, Одсека грађевинске инспекције број 356-94/13-11 од 17.05.2013. године, тужиоцу, као инвеститору, ставом првим диспозитива, наређено да у року од два дана од дана пријема решења поруши и уклони изведене грађевинске радове на назначеној адреси, а на изградњи помоћног објекта-оградног зида са следећим изведеним радовима: са западне стране према суседу у дужини од 6,0м, изидани зид од блок опеке h-1,60 са црепним покривачем, а према улици у дужини 1-3,00м изидани зид од блок опеке у висини од h-1,60м са остављеним отвором, јер за исте не поседује решење којим се одобрава изградња помоћног објекта-оградног зида. Истим решењем је одређено да уколико именовани инвеститор не поступи по налогу из става првог диспозитива овог решења, тј. не поруши изведене грађевинске радове у датом року, покренуће се поступак принудног извршења спорних радова, преко трећег лица, а о трошку именованог. Наведеним решењем је одређено и да се решење о уклањању објекта односи и на делове објекта који нису описани у решењу, а настали су након састављања забележби и чине једну грађевинску целину. Жалба на дато решење не задржава његово извршење. Наведено решење тужиоцу је уручено дана 28.05.2013. године, али како тужилац није поступио по налогу из решења, то је исто постало извршно дана 31.05.2013. године, након чега је првостепеним закључком дозвољено извршење извршног решења. Тужени орган је одбио жалбу изјављену против закључка о дозволи извршења, нашавши да су били испуњени услови за његово доношење, јер је према подацима и доказима у списима неспорно да жалилац није поступио по решењу које се извршава, па је оно стога постало извршно.

Наиме, одредбом члана 261. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 33/10), прописано је да се решење донесено у поступку извршава када постане извршно. Одредбом става 5. истог члана, прописано је да ако је у решењу одређено да се радња која је предмет извршења може

извршити у остављеном року, решење постаје извршно истеком тог рока.

Како је у проведеном поступку утврђено да је решење првостепеног органа од 17.05.2013. године, које је предмет извршења, постало извршно, пошто је уручено жалиоцу, али у остављеном року жалилац није добровољно извршио радњу наложену тим решењем, то је правилно, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу изјављену против првостепеног закључка, будући да је у поступку који је претходио доношењу тог закључка правилно утврђено да је решење од 17.05.2013. године постало извршно дана 31.05.2013. године, јер је то решење тужилац примио дана 28.05.2013. године, а по истом није поступио у остављеном року од два дана, на начин на који му је тим решењем наложено.

Суд је ценио и наводе тужбе за које је, са напред изнетих разлога нашао да су без утицаја на законитост оспореног решења. Ово са разлога што је, одредбом члана 270. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано да се у поступку административног извршења може изјавити жалба која се односи само на извршење, а не и на правилност решења које се извршава. Наиме, наведена одредба ограничава право жалбе у поступку административног извршења утолико што прописује да се жалба може односити само на извршење, а не и на правилности решења које се извршава. Решење о ствари која је предмет управног поступка странка има могућност да побија жалбом само у том поступку и да тим путем заштити своја права и правне интересе, док у поступку административног извршења, жалбу као правно средство странка може користити ради заштите свога права од повреда учињених у поступку спровођења извршења.

На основу изложеног, налазећи да је тужени на основу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, правилно оценио све наводе жалбе, а да тужилац наводима тужбе није довео у сумњу чињенично стање утврђено у поступку, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.11.2015. године, II-9 У 17150/13

Записничар
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа - судија
Ружа Урошевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП/ЈЗ